

RACA

SCIJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2020

Olimpijski duh je sredi Roza Hutorja je prevzel slovensko ekipo od leve proti desni: Maja Roš, Gregor Pucelj, Srečko trglec, Duška Lah, Anja Hreščak, Bojan Veselinovič, Blaž Močnik, Branka Bezjak in David Jug.

OBČINA
KRANJSKA GORA

PETROL**KRANJSKA GORA**

hit alpine
Kranjska Gora

53. - ŽE 29. V SAMOSTOJNI SLOVENIJI -

**srečanje SCIJ SLOVENIJE - DRUŠTVA
NOVINARJEV ŠPORTNIKOV SLOVENIJE -**

Kranjska Gora, 10. - 15. februar 2020

Duška Lah v (skoraj) popolnem zavoju sporoča:

Dragi skiževci !

Bolj ko tkem in obračam besede povabila, lažje mi je pri srcu. Ker vem, da kljub težavnemu obdobju, ki ga preživljajo zaradi odpuščanj in pritiskov mnogi naši kolegi in kolegice, zagotavljate, da se vendarle splača vztrajati in negovati osnovne vrednote skiža. Zato naj bo tudi tokrat Kranjska Gora naša zelena oaza sredi belih strmin in razburkanih časov, ob 29. srečanju v samostojni državi. Srčno in lepo pozdravljeni!

Spoštovani obiskovalci, udeleženci tekem in ljubitelji zimskih športov!

Lepo je biti župan tako smučarske občine kot je Kranjska Gora. Še lepše je videti zadovoljne ljudi, ki preživljajo prosti čas v naših krajih. Gostiti toliko pomembnih smučarskih tekmovanj, kot jih gosti naša občina pa je stvar, ki je neopisljiva. Tako uvrščam tudi tekmovanje smučarjev novinarjev, predvsem zaradi medijske odmevnosti, zelo visoko na lestvico. V veliko čast mi je, da ste ponovno izbrali Kranjsko Goro in da vas lahko gostimo v naših lepih krajih.

K nam ponovno prihajate le dober mesec pred svetovnim prvenstvom v poletih v Planici, enem od najbolj odmevnih športnih dogodkov v svetu. Tudi račke na smučeh ste imele željo, da prihodnje leto ponovno pripeljete v Slovenijo blizu 200 novinarjev iz 40 držav. Zadnje

mesece smo se skupaj pripravljali na kandidaturo za organizacijo 68. zimskega srečanja Mednarodnega smučarskega kluba novinarjev – SCIJ, na katerem se novinarke in novinarji pomerite za naslove svetovnih prvakov. Skupaj smo bili prepričani, da nam bo uspelo. Žal, se v Roza Hutorju, kjer se je odločalo o kandidaturi ni izšlo.

Trenutno razočaranje nikakor ne sme vplivati na vašo ljubezen do smučanja, pa tudi do drugih športov, s katerimi se ukvarjate v svojem prostem času. Prav tako ne sme vplivati na naše sodelovanje.

V Kranjski Gori se bomo potrudili prav vsi, da bosta tudi letošnje druženje in tekmovanje v veleslalomu in teku sedmi sili ostala v lepem spominu.

Želim vam obilo lepih doživetij, dobrih rezultatov brez poškodb in doživetij izven smučarskih terenov.

Jani Hrovat, župan

Trinajst

Sedem zlatih, štiri srebrne ter dve bronasti kolajni. Tolikšen je izkupiček slovenske novinarsko-smučarske reprezentance na 67. mednarodnem svetovnem prvenstvu novinarjev smučarjev, ki je bilo letos v Sočiju v Rusiji.

Dve zlati medalji je v Sočiju osvojil Blaž Močnik (nekdanj novinar Dela, zdaj Novi Matajur), in sicer v paradni disciplini veleslalom ter v kombinaciji, medtem ko je na v teku na smučeh v klasični tehniki osvojil srebro. Maja Roš (Pop TV) se prav tako ponša s tremi medaljami, in sicer zlatima v teku na smučeh in kombinaciji ter srebrno v veleslalomu. Imetnik najboljšega časa na tekmi v veleslalomu je medtem Gregor Pucelj (upokojeni novinar Dela), ki je poleg zlate kolajne v tej disciplini osvojil tudi zlato v kombinaciji ter bronasto kolajno v teku na smučeh. Tudi David Jug (Žurnal24) je domov prinesel tri kolajne; bil je edini, ki je premagal Močnika v teku na smučeh, poleg zlate v teku na smučeh pa še bronasto v veleslalomu in srebrno v kombinaciji. Zadnja dobitnica (srebrne) kolajne je Branka Bezjak (Večer), ki je v teku na smučeh osvojila drugo mesto.

Odličen izkupiček!

»Z uspehom smo lahko več kot zadovoljni,« je priznal kapetan ekipe David Jug. Še zlasti je ekipa zadovoljna s svojim uspehom na veleslalomski tekmi. Tradicionalni vsakoletni boj je namreč zreduciran na interno tekmo za osvojitve najvišjih stopničk med ključnimi pretendenti; italijansko in slovensko ekipo.

Poprečje zmag minulih let sicer kaže v prid Sloveniji, četudi je italijanska ekipa tista, ki se tekme loteva veliko bolj resno (bno). Noč pred tekmo so tako letos namenili finalni pripravi

Dobitniki kolajn v smučarskem teku: Gregor Pucelj, Branka Bezjak, Blaž Močnik, Maja Roš, David Jug.

Slovenska ekipa na nacionalnem večeru tudi letos v formi.

svojih smuč, medtem ko se je slovenska ekipa raje posvečala družabnim aktivnostim.

»Čestitam Blaž, kaj naj rečem, boljši si,« je nato tudi letos s cmokom v grlu priznal Andrea Saule, član

italijanske reprezentance, ki se je nazadnje moral sprijazniti z drugim mestom. Roko na srce, letos ni šlo prav za las, saj je Močnik prispel v cilj s skoraj dvosekundno prednostjo, še več, z zaostankom le

nekaj stotink sekunde je Sauletu za vrat dihal tudi David Jug.

Preostali člani ekipe, to so bili še Duška Lah (RTV), Anja Hreščak (Dnevnik), Voranc Vogel (Delo), Bojan Veselinovič (STA) in Srečko

Trglec (Euranet Foundation), so tokrat ostali prazni rok, četudi nekateri le za las; obe ženski sta namreč pristali na četrtem mestu v veleslalomu.

Vrednote SCIJ na razpotju

Kljub odlični beri, ki se meri v kolajnah, pa je slovenska reprezentanca ruski Soči zapustila z nekoliko grenkim priokusom. Ostala je namreč brez mandata za organizacijo

svetovnega prvenstva novinarjev smučarjev, ki ga je načrtovala naslednje leto v Kranjski Gori (in v priprave vložila nemalo truda). V zadnjem trenutku so se namreč s svojo kandidaturo prijavili še Kazahstanci.

Odlično organizacijo slovenske ekipe je povozil - kazahstanski kapital. Poleg brezplačnih notranjih letov, subvencioniranih hotelskih namestitev in skoraj brezplačnih smučarskih vozovnic bo država Kazahstan, če bo potreb-

no, kaj primaknila celo pri mednarodni letalski vozovnici.

»Naša srečanja že vsa leta razumem kot izmenjavo izkušenj, dobrih praks in priložnost za povezovanje novinarjev, predvsem pa kot redko priložnost za druženje in pogovor, smučanje pa kot element, ki povezuje vse skupaj,« je namen srečanj novinarjev opisal član hrvaške reprezentance Darin Janković.

Toda zdi se, da se je tudi društvo SCIJ, utemeljeno

predvsem na načelih povezovanja novinarjev iz nekdanjih vzhodnega in zahodnega bloka železne zaves, znašlo na razpotju. »Osebnost sem prizadet in razočaran, vrednote SCIJ kot kaže nič več ne veljajo,« je stališče vse slovenske ekipe povzel njen najstarejši član Gregor Pucelj.

Za prizorišče srečanja leta 2022 je generalna skupščina izbrala Quebec.

Anja Hreščak

Maja Roš se je s štarta pagnala (skoraj) kot Mikaela Shiffrin.

Bojan Veselinovič si je pred štartom natančno ogledal vse pasti na progi.

Na otvoritvi je plapolala tudi slovenska zastava.

David Jug in Blaž Močnik sta suvereno osvojila prvo in drugo mesto v smučarskem teku.

Naša Maja in Žitova potica v družbi udeležencev generalne skupščine SCIJ.

Gregor Pucelj je šel na progo brezkompromisno. Njegov rezultat je bil seveda temu primeren.

Prešerne volje in razigranega razpoloženja

O tem, kako sem se prvič udeležila srečanja SCIJ, kako je moja začetna zmagovalna miselnost spektakularno pogorela in zakaj je to popolnoma nepomembno.

Izza štartne črte na vrhu hriba sem opazovala tekmičice v malodane smučarski pozi, kako suvereno požirajo vratca eno za drugim in se prepričevala: saj ne more biti tako težko. Očitno imajo kakšno leto, dve izkušnji več in so za razliko od mene že kdaj v življenju odpeljale (in zmagale) kakšno mednarodno tekmo, a veliko je vendarle v glavi. Zmagovalna miselnost. Oklepala sem se zadnjih ostankov te začetne motivacijske zagnanosti in jo prosila naj vztraja samo še do cilja.

Iskreno, zapuščati me je začela že dan prej, ko smo se z ekipo prešerne volje in razigranega razpoloženja vračali z večerje in nič hudega sluteči naleteli na italijansko reprezentanco, ki je v smučarski sobi brusila robove svojih smučí in nanje nanašala zadnjo plast maže. In nato naslednje jutro, ko smo na zajtrku hlastali za nujno potrebno kavo, hrvaški kolegi pa so po restavraciji paradirali v kockastih tekmovalnih smučarskih dresih. Tedaj me je prvič prešinilo, da mogoče pa vendarle ni vse zgolj v glavi. Morda bi bilo smiselno tekmovali v

Anja Hreščak se koncentrija na štartu svoje prve tekme na novinarskih svetovnih prvenstvih.

(vsaj) nabrušenih smučeh in morda bi bilo smotrno malo potrenirati tehniko pred prihodom v Soči.

Samo še preko cilja, sem vztrajala, ko sem okorno zavijala debelo naokrog vratc in se krčevito oklepala ledene in razrite površine proge. Kakšen naiven amater neki se prepričuje v to, da ni težko odpeljati (vele) slalomske proge na tekmi z mednarodno

konkurenco iz petindvajsetih držav! Nazadnje pa ... četrto mesto?! Resno preigravanje, kaj vse bi lahko naredila bolje se je z razglasitvijo rezultatov šele začelo. Ko sem bila primorana sprejeti najbolj nehvaležno mesto, medtem pa so kolegi nabirali zlato na zlato (eden od njih je celo lastnik najboljše-ga časa tekme!). Kot kaže je petnajst let bordanja

vendarle pustilo določene posledice na moji smučarski tehniki- toda malo bolje bi se vendarle lahko odrezala. Razjedati me je začel dvom, ali sem sploh dorasla tej zmagoviti ekipi.

Danes lahko le sumim, da je zmagovati gotovo lepo – a vem, da se je družiti lepše. Ob neprestanem krčenju stroškov za službene poti imamo novinarji tudi vse manj priložnosti sesti z bolgarskimi, britanskimi, španskimi, švedskimi ... kolegi in izmenjati izkušnje o stanju novinarstva onkraj svojih meja. Obnoviti in ustvariti poznanstva, ki so najdragocenejša dobrina našega posla. SCIJ je ta (malodane edinstvena) priložnost. Za uvid, da je stanje marsikje še slabše, da je bilo slabše tudi kdaj v preteklosti, a smo in bomo nekako prebrodili. Smučanje pa, kot se je slikovito izrazil hrvaški kolega, zgolj povezovalni element tega novinarskega druženja.

Tekma nikoli ni bila bistvo SCIJ. Toda naslednjič grem vseeno na zmago!

P.S.: Ob tej priložnosti bi se zahvalila škotskim veteranskim kolegom, ki so mi prihranili nepričakovano šokantno presenečenje ob krstu novih prišlekov v ta novinarski cirkus, za razliko od cenjenih domačih kolegov, ki si tega niso niti drznili.

Anja Hreščak

Malo heca ne škodi

Ali se zavedate, da smo novinarji povzročili politično krizo v državi? Kako pa? Situacija je jasna. Ni preteklo dosti časa od trenutka, ko smo izvedeli rezultat glasovanja na generalni skupščini SCIJ v Roza Kutorju 14:11v korist Kazahstana, ko je udarilo: »Odstopil sem« je narodu sporočil generalni pokrovitelj Kranjske Gore 2021. Pa še jamramo, da novinarji nimamo nobene moči. Pa še kakšno, dragi moji. Dokaz je te dni na mizi.

Špahca

Športni utrinki 2019

Kranjska Gora 2019

52. (že 28. v samostojni Sloveniji) zimsko srečanje z državnim prvenstvom slovenskih novinark in novinarjev smučarjev v veleslalomu in teku je potekalo v znamenju Kekčeve pesmi »Dobra volja je najbolja« in treh okroglih obletnic. Najprej 40. obletnice zimskega

srečanja Mednarodnega SCIJ (svetovnega prvenstva) v Kranjski Gori 1979 in dveh visokih življenjskih jubilejev: Bine Rogelj je v preteklem letu dopolnil 90, Lado Stružnik pa 80 let. In še vedno se rada družita z nami. Sicer pa pustimo besede. Najraje spregovorijo fotografije.

Po teku se je ob vseh dobrotah prilegla tudi potratna potica, kulinarčna posebnost našega Mateja, no ja, njegove mame.

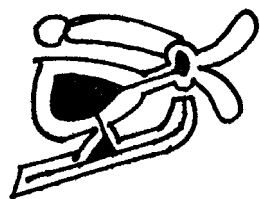
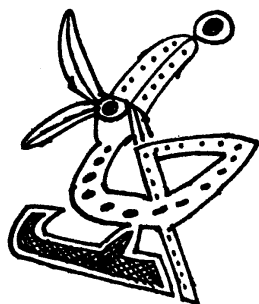
Srečanje generacij: Bine z Vorancem, ki se je spoštljivo poklonil legendi.

Vsa skupna jugoslovanska srečanja

1968 MARIBOR
1969 PLATAK
1970 GOLTE
1971 VOGEL
1972 DELNICE
1973 ZATRNİK
1974 KRVAVEC
1975 KOPE
1976 VOGEL
1977 MARIBOR
1978 JAHORINA
1979 KRANJSKA GORA
1980 KOBLA
1981 KANIN
1982 PLATAK
1983 ROGLA
1984 KRANJSKA GORA
1985 KOPAONIK
1986 KOPE
1987 BJELAŠNICA
1988 BREZOVICA
1989 POPOVA ŠAPKA
1990 KANIN
1991 JAHORINA

Srečanja v samostojni Sloveniji

1992 ROGLA
1993 BOHINJ
1994 CERKNO
1995 KRANJSKA GORA
1996 KRVAVEC
1997 ROGLA
1998 KANIN
1999 MARIBOR
2000 CERKNO
2001 KRVAVEC
2002 VOGEL
2003 KRANJSKA GORA
2004 ROGLA
2005 KANIN
2006 GOLTE
2007 MARIBOR
2008 KOPE
2009 CERKNO
2010 VOGEL
2011 KANIN
2012 GOLTE
2013 KRANJSKA GORA
2014 KRVAVEC
2015 ROGLA
2016 CERKNO
2017 KRANJSKA GORA
2018 MARIBOR
2019 KRANJSKA GORA
2020 KRANJSKA GORA
2021 30. zimsko srečanje

Jubilanta Lado in Bine ob tekaški progi

Brez račje torte ni šlo, kajne Bine in Lado?

Marjeta na štartu veleslaloma.

Takole veselo pa je bilo zvečer ob podelitvi medalj v veleslamu in razglasitvi najboljših v kombinaciji.

VAL D'ARLY – Francija 2019

66. zimsko srečanje Mednarodnega SCIJ, v organizaciji belgijskih novinark in novinarjev smučarjev se je končalo kar z 18 medaljami za našo ekipo. Šest članov ekipe se je ovenčalo s po tremi medaljami.

»Petra Lesjak Tušek in Matjaž Albreht sta se ovenčala s po tremi zlatimi, ostali, malo manj zbirčni pa so se zadovoljili tudi z manj zlahtnimi«.

Dolga leta smo se z zimskih srečanj Mednarodnega SCIJ vračali celi in zdravi. Tokrat pa se je zgodilo. Petra in Matej sta se vrnila poškodovana. Na začetku je izgledalo hudo. Zdravljenje in rehabilitacija sta bila kar zahtevna. Ampak, vse se je dobro izteklo in že sta z nami v Kranjski Gori.

Nacionalni večer, na katerem vsaka od udeležениh držav predstavi svoje dobrote, je tradicija svetovnih prvenstev. Tradicija je tudi, da je slovenska stojnica med najbolj obiskanimi in da na njej odpremo veliko steklenico penine iz Goriških Brd. Zaradi tega celo nekateri Francozi niso več prepričani, od kod izvira šampanjec.

Kriterij zadnjega snega 2019

Tudi Kriterija zadnjega snega nismo izpustili. Ni nas bilo veliko, tudi s smučanjem na Kaninu nismo pretiravali, saj je bilo vreme bolj tako.

Druženje smo tokrat izkoristili za nekaj posebnega. Pred začetkom zimskega srečanja v Kranjski Gori mi je Bine izročil nekaj svojih slikarskih del – Račk na smučeh in mi zaupal nalogo, da se sama odločim komu jih bom podarila. Kaj hitro je padla odločitev, da jih nekaj odnesem na aprilski Kriterij. Prvo izmed njih sem skupaj z besedami zahvale za dolgoletno sodelovanje podelila kar samemu županu. Trije naši člani Neva Blazetič, Miloš Batistuta in Milan Štulc, ki skupaj z menoj doslej še niso obupali nad Kriterijem in nam vedno pripravijo kaj zanimivega pa tudi dobrega

za pod zob, pa so si prav tako prizlužili našo zahvalo v podobi Binetovih račk.

Da ne boste mislili, da je Kriterij minil brez prvenstva v barelah. Jok. Bilo je napeto do konca. Še posebej, ko je najmlajši med nami, Matevž vzel točko Janezu Čučku. Pa vseeno je Janez v paru z Džepлом spet postal novinarski prvak v barelah. Druga sta bila Franci Ferjančič in Miloš Batistuta, tretja pa Verbiča Matevž in Jaka.

Veselo smo vijugali skozi meglo v pričakovanju, da se bo dvignila in si govorili: »Saj bo«. Pa ni bilo. Zato smo morali kar hitro pobrati šila in kopita in se odpraviti v dolino, kjer so nas že čakali preostali člani naše družine z bovškim županom Valterjem Mlekužem in njegovimi sodelavci.

Najmlajši član naše družine in tri malce starejše dame se nismo dali.

Matevž in Jaka z medaljo za 3. mesto.

Miloš, Neva in Milan.

Binca zre v goste oblake in meglo.

Za veliko borbenost pa so priznanje v obliki mehurčkov in pladnja sladkega peciva (Džeplovo darilo) dobile Binca, Nina in spisateljica tudi letošnje Kaninske kronike.

Nina maha v slovo smučarski sezoni

Vsega lepega in prijetnega je enkrat konec. Tudi lanske smučarske sezone in naših smučarskih druženj. Začela pa se je teniška. V uredništvo Race sta prispela dva prispevka in sicer s svetovnega teniškega prvenstva na Lošinju in s tradicionalnega turnirja teniških dvojic v Milleniumu. Pod obema se je podpisala Albinca Podbevšek. Binca hvala.

TENIS na Lošinju

Mednarodno srečanje novinarjev tenisačev je prvi teden oktobra lani že drugič zapored potekalo

na Lošinju. Zbralo se je osemdeset igralcev, tenisačič pa je bilo le za vzorec. Pomerjanje z loparji

Darja Groznik in spodaj podpisana Binca, ki medalje ni dobila z loparjem, ampak z eleganco na igrišču.

Slovenska ekipa na enem od desetih teniških igrišč na Vele Lošinju. Manjkata Darja Zgonc in Sonja Merljak.

je bilo sila resno in dokaj pestro zlasti v dvojicah, ko je bilo slišati tudi kako kletvico v različnih jezikih, saj so udeleženci prišli iz petnajstih držav. Najbolj vročerkvni so se izkazali Slovaki, veliki ljubitelji tenisa, in so tudi pobrali največ odličij. No tudi naši so se dobro odrezali vsak v svoji kategoriji; Štefan Miklavčič zlato, Bojan Glavič srebro, Edi Sep bron, bronasti sta bili tudi Darja Groznik in Sonja Merljak. Darja Zgonc in Albinca Podbevšek pa se z loparji nista povzpeli do medalj. Igralo se je tako v dvojicah kot v singlih na desetih igriščih s pogledom na morje. Turnir je uspešno vodil Igor Rakun iz Ljubljane. Mednarodno združenje novinarjev tenisačev AITJ deluje že 42 let. Tudi teniško novinarsko družino krasi račka, ki ni na smučeh, ampak pod krilom nosi teniški lopar. Predseduje mu Bojan Budja, urednik Slovenskih novic, ki je tudi vodja sekcije slovenskih novinarjev tenisačev. Prvi mednarodni teniški turnir za novinarje je bil v Portorožu leta 1987. Slovenci smo gostili te turnirje še na Otočcu, v Rogaški Slatini in še enkrat v Portorožu.

Ženskih tenisačic le za vzorec

V začetku decembra smo se novinarji spet srečali na tradicionalnem teniskem turnirju, tokrat že sedemnajstič na teniških igriščih Milleniuma v

BTC. Tokrat so bile dvojice v glavnem moške, saj je bilo žensk le za vzorec. Tri udeleženske Darja Groznik, Miča Vipotnik in Albinca Podbevšek so tako igra-

le s fanti. Zmagovali so predvsem znani navdušenci, dobri tenisači kot sta Bojan Glavič in Matjaž Albreht, nosilca medalj tudi z mednarodnih srečanj no-

vinarjev tenisačev. Robert Kukovica in Ciril Gale sta dosegla prvo mesto, pri čemer je bil Robert glavni igralec. Drugo mesto je pripadlo mešanemu paru Miči Vipotnik in Matjažu Albrehtu, bron pa sta si zaslužila Darja Groznik in Bojan Glavič. Tako kot vsako leto je bil tudi tokrat vodja turnirja Igor Rakun, glavna organizatorja pa Oto Giacomelli in Bojan Budja. Kot ljubitelj tenisa se novinarjem vsako leto v Milleniumu pridruži Ivo Daneu, legenda slovenske košarke. Po tekmah vselej sledi druženje ob odličnem golažu iz restavracije Atlantisa in seveda ob dobri Steyerjevi vinski kapljici.

Tako kot vedno je tudi v Milleniumu 2019 nastala pričujoča gasilska fotka.

Spomini, najprej v spomin tistim, ki jih ni več med nami

Vsako leto znova, ko se pripravljamo na zimsko srečanje in moram poskrbeti tudi zato, da bo pravočasno izšla naša tradicionalna RACA, brskam med papirji, klasičnimi fotkami in ob Igorjevi pomoči po računalniških dokumentih. Pred menoj se odpirajo številne fotografije poklicnih kolegic in kolegov, prijateljic in prijateljev, s katerimi smo se družili, uživali na števil-

Rogla 2015 – jutranji organizacijski sestanek

nih smučiščih doma in v tujini, izmenjavali mnenja in stališča o družbenih

dogajanjih in ne nazadnje ušpičili tudi marsikatero dogodivščino. Tudi teh je

bilo veliko. Žal, smo se od mnogih že za vedno poslovili.

VESNA BLEIWEIS

1944 - 2019

Zadnja med njimi je bila lani maja Vesna, dolgoletna dejavna članica Društva novinarjev Slovenije in račje skiževske družine. Po končani pravni fakulteti se je najprej zaposlila v takratni Službi družbenega knjigovodstva, kjer je odslužila štipendijo, nato pa je odšla še na Metalurško fakulteto. Toda, nobena od obeh poklicnih stopnic ji ni ležala tako kot zadnja, ki jo je našla v uredništvu Mercatorjevega interneta časopisa. Kot urednica in novinarka, avtorica številnih prispevkov je prispevala k boljši obveščenosti zaposlenih o dogajanju v podjetju in h komuniciranju med upravo in zaposlenimi. Čeprav ni nikoli delala v kakšnem velikem javnem mediju je dosledno zagovarjala načela novinarske etike in spoštovanje novinarskega kodeksa tudi pri delu novinarjev, ki so ustvarjali interna glasila, najprej v organizacijah združenega dela, potem pa v gospodarskih in drugih družbah. Njeni uredniški uvodniki v Časopisu Mercator niso bili ponavljanje besed vsakokratnega vodstva podjetja. Vesna je znala s svojimi besedami opisati tisto, kar je mislila sama o konkretnem dogajanju v firmi. Če ne drugače, pa je za pomoč prosila kakšnega znanega slovenskega karikaturista, ki je s karikaturjo ponazoril njene misli o konkretni odločitvi uprave.

Vsa leta svojega novinarskega dela je bila tudi aktivna članica Aktiva novinarjev v podjetjih. Med številnimi priznanji in nagradami, ki jih je prejela za svoje novinarsko delo naj ob tej priložnosti omenim novinarsko nagrado Consortium veritatis 1999 v kategoriji za dosežke novinarjev v glasilih lokalnih skupnosti, gospodarskih in drugih družbah, zavodih in organizacijah.

Po upokojitvi je prevzela vajeti Aktiva upokojenih novinarjev in jih iz rok izpustila šele, ko ji bolezen res ni več dopustila, da bi nam lahko pripravljala izlete, na

katerih se družimo, spoznavamo vedno nove kraje in ljudi, in debatiramo o pomembnih družbenih dogajanjih, pa tudi o položaju slovenskega novinarstva.

Vesnina zavezanost novinarskega cehu ne bi bila popolna, če ne bi dodali njenega deleža v SCIJ-u. Njena družina je zaprisežena družina smučarjev. Tudi zato, je ni bilo težko včlaniti v račje smučarske vrste in jo pridobiti za aktivno sodelovanje. Še posebej, ko je urednik vsakoletne RACE Branko Stamejčič – Sonček nepreklicno odstopil. Ognjeni krst je že doživela na zimskem srečanju v Cerknem 2009, ko je Sonček zbolel in je moral nekdo poprijeti vajeti pri ustvarjanju terenske RACE. Takrat je izšla legendarna Vesnina RACA z belo naslovnico v znamenju meglenega vremena. Ko smo jo pri večerji dobili v roke, smo se vprašali: »Kaj pa je to?« Odgovor se je skrival desno spodaj v podnapisu, da se je nekdo, ki se je tudi sicer že enkrat izgubil, tokrat izgubil v megli. Vesna si je za to originalno in duhovito naslovnico zaslužila rumeno majico. In od takrat naprej je vedno priskočila na pomoč ne glede na to ali je bilo treba urediti letno ali terenske RACE, zložiti majice, ob jubilejnih srečanjih izobesiti plakate, pripraviti razstave, napisati zapisnik, iz Mercatorjeve blagajne izveliči kakšen evro ali pa na Vogel privleči vse, kar je bilo vijoličastega, tudi Milkino kravo, samo, da smo se imeli lepo. Prav nič ji ni bilo težko, ko smo bili skupaj novinarji mladi in stari. Nikoli ne bom pozabila njenega intervjuja z Ingrid na Radiu RACA na srečanju v Cerknem. Ob zaključku je partizansko Cerkno pozdravila: »Smrt fašizmu, svoboda narodu«, kar je imelo pozitiven odmev med domačini.

»Smrt fašizmu, svoboda narodu«. To je bila naša Vesna.

Meta Verbič

Spomini na dogodivščine, ki smo jih ušpičili v naši zgodovini

NAŠA NORA LETA

Ta izlet v zgodovino naših srečanj je kajpak nujno treba začeti z opozorilom, da minister za zdravje opozarja, da je prekomerno uživanje alkohola nevarno za zdravje.

Bilo pa je takole.

Leta 1978 smo se odpravili na jugoslovansko srečanje novinarjev smučarjev na Jahorino, polni samozvesti in tudi majčkeno nevoščljivosti, kajti Sarajevo je dobilo organizacijo zimskih olimpijskih iger, mi pa smo bili na tihem, po nekaj kozarčkih pa tudi naglas, prepričani, da oni tam, v primerjavi z nami, teh iger pravzaprav ne zaslužijo. Nekaj let kasneje so jih organizirali in izpeljali z odliko.

Ampak spominček, ki ga pišem, zadeva našo prvo skupno pot v BiH še pred tem.

Začelo se je tako, da lahko današnji rod kolegov o tem zgolj sanja. Jugoslovanske železnice so nam v Ljubljani dale spalnik in dva vagona prvega razreda ter še poseben salonski vagon s priročno kuhinjo in šankom. Vse rezervirano samo za nas.

Vkrkali smo se torej prešerne volje in edino, kar je nekdo temnega pomislil, je bilo, ali ima salonski vagon dovolj pijače za nas. Na izrecno vprašanje je šef salonskega vagona pred odhodom zatrdil, da naj nas nič ne skrbi: naložili so trikratno količino, ki jo sicer potniki popijejo na relaciji Ljubljana-Sarajevo.

A mož ni vedel, s kom ima opravka. Vina je zmanjkalo že pri Zidanem mostu. Vidno presunjen je možakar vendarle ukrepal kot se spodobi in si v tamkajšnjem bifeju na železniški postaji sposodil nekaj zabojev. Pohvalno, ampak nezadostno, kajti pijače je

potem znova zmanjkalo že pred Dobojem. Tu pa je šef salonskega vagona že imel dovolj izkušenj, da je iz postajne restavracije znova pritoril dodatne količine rujnega; ravno prav do Sarajeva, če bi se vozili še nekaj kilometrov, bi ga ne bilo dovolj.

In tako smo prišli v Sarajevo, od tam pa z avtobusi

na Jahorino. Kaj vse se je tam dogajalo tisti teden, je pa kajpak zgodba (oh, ne ena, veliko zgodb) za kako drugo priložnost.

PRIDI NA PLATAK ...

Če danes nekomu rečeš »pridi na platak, jebo te patak«, skoraj nihče ne

bo vedel, o čem govorite.

To ve samo še peščica preživelih, ki smo leta 1982 smučali v hrvaški Istri na Platku, stanovali pa v hotelu Ambassador v Opatiji. Od tam so nas vsak dan vozili na smučišče in nazaj. Ne vem, če dandanašnji tam še smučajo, že takrat tisto smučišče ni bilo ravno za vzor, ampak smučati pa

Vkrčavanje v vlak, ki nas je popeljal na Jahorino 1978.

Uredniško dopolnilo Janezovih spominov

Ja, res je, naša legenda Janez Čuček je poln spominov tudi s Kriterijev zadnjega snega v Bovcu in na Kaninu, tam je 8 krat zmagal v barelah v paru in bil še nekajkrat drugi in tretji. Rad se spominja tudi vsakoletnih novembrskih teniški turnirjev v dvojicah v Millenniumu. Še posebej tistega, ko je že kot 80 letnik zmagal, še leto prej pa tudi igral v finalu. Veliko njegovih in tudi vseh naših spominov lahko najdete na društveni spletni stran www.scij.si, če odprete rubriko RACE.

se je vendarle dalo. Prvi večer smo kajpak naskočili hotelski šank kot bi nas izstrelilo iz vroče puščave;

bili smo vzorno presunjeni, da so imeli buteljke slovenskega laškega rizlinga, ki so ga stregli vrhunsko ohla-

jenega. Ampak tam neke okoli druge ure zjutraj je že vidno zdelani barman z otožnim glasom (nemara pa se je samo delal, v resnici pa je bil vesel, da bo šel lahko domov?) naznanil, da odpira zadnjo buteljko. V nekaj urah smo popili vso hotelsko zalogo! Izpraznili smo torej zadnje kozarčke in šli spat.

Medtem pa so imeli v hotelu logistične manevre, od katerih bi se lahko kaj v kritičnih razmerah naučila tudi JLA, v prevodu Jugoslovanska ljudska armada.

Kaj se je zgodilo v zgodnjih jutranjih urah, smo zvedeli pri zajtrku. Barman je sredi noči poklical do-

mov direktorja hotela in povedal, da nima več niti kaplje vina, ker so Slovenci popili vse, kar je bilo v shrambah. Direktor je zbudil svojega šefa nabave in odredil, da se s kombijem takoj odpravi po dodatno vino (menda na Reko, kjer je bilo središče za distribucijo) in ga dostavi v hotel.

Tako je tudi bilo, le z dodatkom, da so vajo tisti teden ponovili vsaj še enkrat ali dvakrat.

Ja, »pridi na Platak, jebo te patak« pa je bil tisti teden najpogostejše izgovorjen stavek v naši smučarski družini. Kdo ga je izumil in začel pa ne vem.

JANEZ ČUČEK

Mitja Volčič je bil zadnjič v naši družini, če se ne motim, v okviru Urškine akcije »Na Koroškem je fajn« 2009. Nismo smučali, tudi gob nismo takrat preveč iskali, ampak je Hinko Jerčič organiziral tekmovanje v lokostrelstvu. Zmagovalci pa so na fotografiji. Med njimi tudi avtor spomina na turbo špricer Mitja Volčič (skrajno levo).

TURBO ŠPRICER

Točnega leta ne vem, vsekakor pa se je dogajalo še v »svinčenih« časih in na prvenstvu rač v Kranjski gori. V glavnih vlogah nastopata bivši novinar, tedaj že gostinec in najemnik Porentovega doma sicer pa Jeseničan Andrej Sedej in legendarni, žal že pokojni, Delov novinar Matija Dermastia.

Andrej je bil tiste dni zelo zaposlen, saj so ga novinarji pridno obiskovali v diskoteki, pivnici ali karkoli že v Porentovem domu in

tudi spat se jim ni mudilo. On pa jim je skušal ustreči, čeprav mu je manjkalo personala in je imel tudi takoimenovani »Snežni bar«, če tisti kozolec pod smučiščem zasluži tako zveneče ime.

Tretji ali četrti dan smuke je bilo vreme kristalno jasno, Andrejeve oči pa malo manj, saj je bil pokonci do štirih zjutraj, ob desetih pa je že odprl svoj dnevni bar.

Prvi obisk je bil res visok, saj se je pred kozolcem pošteno zasopihan in še bolj žejen ustavil Matic in zahteval svoj trimotor.

To je bil špricer iz dveh deci rebule in decija kisle, po katerem je slovel Matic.

Andrej je zagrabil ustrezno velik kozarec, natočil vino, segel po steklenici radenske in dotočil prozorno tekočino s tremi srci na nalepki.

Matic je zgrabil ponujeno in naredil pošten požirek. Potem je hipno postal ves zaripel, se bliskovito obrnil in z visokim curkom izpljunil vse, kar je bilo še nekaj sekund prej videti balzam za žejno grlo. Janez Čuček, ki je stal za njim, se je spretno izognil curku in vprašal, za kakšen napad

na visoko osebnost gre. Še preden je Matic utegnil pojasniti, je Andrej sam ugotovil, da je namesto radenske vinu dotočil domači sadjevec, ki ga je hranil v zelenih steklenicah z nalepko radenske. Maticu se je globoko opravičil in mu obljubil tri trimotorce zastoj.

Matic, dobričina kot je bil, je ponudbo seveda sprejel.

Mitja

Spomini na Bjelašnico 1987

10 FIS PRAVIL, KI SE JIH NISMO DRŽALI

Danes se lahko spominjam, ker je bila moja prva novinarska smučarija, in bilo je pred 33 leti, na Bjelašnici nad Sarajevom. V lepem snegu smo se odpravili na tekaško progo, da bi jo preizkusili in si ogledali njen potek. Bilo je dan pred tekmo, in vsi smo čutili, da bo nekaj posebnega, če se bomo tudi sami podali po eni od olimpijskih prog, na katerih so samo tri leta pred tem tekmovali najboljši na svetu.

Petkilometrski krog je upravičil svoj sloves. Najprej kratko po ravnini, potem strmo v desni ovinek, v gozd, kjer se je proga spuščala po treh blagih in, če ni ledeno, prav idiličnih kaskadah, potem spet levo po gozdu do točke, na kateri smo se, dobro se spomnim, ustavili Tof, Katja Roš in avtor teh vrstic. Katja, sicer izvrstna smučarka in tekačica na smučeh, si je snela smuči in dejala, da navzdol gre peš, sam sem ji sledil, ker njej in Tofu po izkušnjah in smučarskem znanju nisem segal niti do pet, Tof pa se je najprej razburjal ... Še danes bom pritrdil, da z razlogom. Ustavili smo se, namreč pred strmim spustom, ki je bil podoben skoku s petega nadstropja, ki se je na koncu, že skoraj na izhodu iz gozda, zaključeval z levim ovinkom pod kotom 90 stopinj. Kdor ni obvladal »šumpfjanja«, kot bi temu rekli po domače, je na tistem mestu lahko samo upal, da bo med drevesi končal v globokem snegu in ostal nepoškodovan, pa čeprav ga bodo sodniki kaznovali s pribitkom časa, ker je zašel s proge.

V tistih letih smo na tako imenovanih jugoslovanskih prvenstvih tekmovali zelo resno, po vseh FIS pravilih, na hudo urejenih progah, s sodniki, merilci, in za vse so veljala enaka pravila. Tof si je po srečanju s tistim ostrim ovinkom zadal nalogo, da bo organizatorje prepričal, naj vsaj na tistem mestu nekoliko spremenijo potek proge in jo olajšajo manj izkušenim tekmovalcem, a kot je pokazalo nadaljevanje dneva pri tem ni bil uspešen. S Katjo sva pritrjevala, da je vse, o čemer pripoveduje Tof, res, a so nama še manj verjeli. Pripravljalci prog so poznali svojo »špuro«, gostitelji, novinarski kolegi iz Sarajeva, so bili zelo ponosni na svoje znanje in poznavanje obveznih desetih pravil FIS za obnašanje na smučarskih progah. In, še danes ne vem, zakaj so bili prepričani, da drugi teh pravil ne poznamo. Nikoli ne bo pozabil tistega večera, ko nas je televizijski kolega Smiljko Šagolj, z vztrajnimi in večkrat ponovljenimi tiradami opominjal, kako se je treba držati pravil, in naj tega ne pozabimo, in ... Iskreno povedano, imeli smo ga pošteno čez glavo, bil je lep večer, nekdo od kolegov iz Beograda se je vsedel za pianino v hotelskem preddverju, glasba nam je božala duše, Smiljko pa o pravilih FIS in fair playu.

Pri žrebanju številčk očitno nisem imel sreče. Ponosni notranjepolitični komentator Televizije Sarajevo in

najboljši poznavalec FIS pravil leta 1987 je šel na progo pred menoj, pridno mahal s tekaškima palicama, in ko sem premagal prvi vzpon in upal na mirno nadaljevanje je že sledilo prvo presenečenje. Kolega Šagolj je v vnemi pomendral nekaj zastavic, ki so označevale potek proge, in za njim jih je nekaj komaj vidnih ostalo v špuri, namesto ob njej. S polnimi zamahi v diagonalnem koraku tega seveda ne moreš videti, in tako me je ob prvem srečanju z leseno palčko, katere namen je nositi zastavico, ne pa medvedov metati po zraku, dvignilo kot v kakšni risanki, in sem po nekaj metrih prisilnega letenja pristal med dvema smrekama, v globokem snegu, ozaveščen, da tudi v nadaljevanju ne bo lahko. Potem je sledil tisti »idiličen« spust skozi gozd, ki pa na Bjelašnici okoli 9. ure zjutraj ni nič kaj idiličen, ker se zaradi nizkih temperatur sneg v gozdu spremeni v led. Ko sem presmučal prvo kaskado sem opazil, da je kolega pred mano padel, in sem zavpil, naj se umakne. Upoštevač zdaj že zloglasna pravila FIS sem se premaknil v levo špuro, na naslednji prelomnici

Tole ni Zoran na Bjelašnici, je pa lani v Ratečah.

pa v njej zagledal kolega, ki se je mukoma pobiral in si vnovič zapenjal vezi. Ni ga »lepšega«, ko imaš samo dve izbiri: ali se zaletiš, ali pa se še sam vržeš v sneg, ker zavirati ne gre. Valjda, da sem upošteval staro Kneipovo modrost, in se vrgel v sneg, zagotavljam, da je bilo zdravo in pametno. In, ker so vse dobre stvari tri, sem z nekaj zamude prispel tudi do tistega padca s petega nadstropja, ki se je zame končal na povsem pričakovan način. Ko sem nemočen zdrsel in za las zgrešil sodnika, ki je stal na tistem ostrim ovinku, mi je ob pobiranju z vso resnostjo prisodil kazensko minuto, kot da bi to lahko usodno vplivalo na moj siceršnji čas na progi.

No, ja, v vsaki zgodbi so tudi lepi utrinki. Za vse avanture mojega prvega tekmovalnega novinarskega teka na smučeh sem bil nagrajen z iskreno prijateljsko gesto kolega Nenada Ivankovića, takrat zunanjepolitičnega komentatorja zagrebskega Vjesnika in odličnega smučarja tekača, ki je cilj prevozil že davno pred nami. Imel je čas, in se je odločil, da bo z zamudniki pretekel zadnji kilometer, nam dajal ritem, in nas spodbujal. In, to je res počel imenitno, povrnil nam je nekaj tistega osmoljenega ega, ki ga rastrosiš ob padcih, v spodobnem ritmu smo tudi sami lahko slišali prijateljsko spodbujanje kolegov in prečkali ciljno črto. Zvečer pa nazdravljali lastnemu »odličnemu« 47. mestu, še bolj pa zmagovalcem, ki so si zaslužili naše občudovanje. Ko še danes pomislim na zimo leta 1987 na Bjelašnici, spomini kot odmev sledijo ne le takratnim, ampak vsem zmagovalcem poznejših let. A, naj bo to zgodba za naslednjo Raco.

Zoran Medved

Spomini Lidije Jež v štirih slikah

Tekmovanje papirnatih ladjic

Prvič sem prišla v to družino januarja 1995. Najprej se mi je pokvaril avto, in sem morala v Kranjsko Goro z avtobusom. Prišla sem na dan tekaške tekme; večina je že bila v Ratečah, mene pa je počakala naša zvezda stalnica – Božena. Čudno se mi je zdelo, da smo glasneje kot na tekaški tekmi, navijali kasneje na tekmovanju v spustu papirnatih ladjic. Ob harmoniki in strastnem navijanju so ladjice z imeni Suzi, Luci, Lili itd. drsele po strugi, ki je nastajala s topljenjem snega. Navijačev je bilo precej več kot ladjic; jaz sem navijala za tisto z imenom Lili, ker me doma tako kličejo. Toda tik pred ciljem se je zaradi otoplitve sprožil pravi cunami in jo potopil.

S tem je dobila drugo ime, saj je bilo slišati: »No, še en Titanic ...«

Kako sem se učila smučati

Na Krvavcu sem se odločila za individualne ure smučanja, da »nadomestim zamujeno«. Dobila sem prijaznega učitelja, ki mi je nosil smuči, me prezeblo povabil na čaj, mi pripovedoval razne prigode; le smučati me ni učil kaj dosti. Da me to skrbi, sem mu rekla, pa je odvrnil: »Včeraj sem gledal vašo družino, kako ste plesali kar v pancerjih in če znaš plesati, se boš hitro naučila tudi smučati ...« In končno sva se le spustila v dolino; parkrat sva ponovila, šla naslednji dan že na »spomladansko«, toda proti koncu proge, ko sem se skoraj nisem več bala,

sem – padla. Lojze, kot je bilo ime mojemu učitelju, je padec pripisal utrujenosti; za smuči je rekel, da bo on poskrbel, jaz pa naj grem na kosilo, oziroma »tja, kamor pašem«.

Zvečer pa sem se spomnila, da so verjetno moje smučke pred vhodom; kar v pižami sem švignila po hodniku, tam pa je bilo veliko »naših« in prav vsi so bili v pižamah. Da je ta večer pižama parti, je pisalo na oglasni deski, toda tega nisem prej prebrala ...

Štirje Slovenci iščejo gostilno

Nenavadno pa je bilo, ko smo se Marjeta, Bine, Lado in jaz vračali s tekaške tekme (ne vem več, kje je to točno bilo) in iskali gostilno, da bi se malo podprli. »Nihče nam ne bo verjel, da štirje Slovenci v Sloveniji

niso našli niti ene delujoče gostilne ...« je komentiral Bine. In nazadnje smo tik pred hotelom zavili v slasličarno, kjer si je Bine Rogelj naročil »enega rogla«.

Mačice, forzicije, japonska češnja in sneg

Nepozabno je tudi »Razkošje s podpisom Gostilne pri Lojzetu«. Prizor, ki se mi je vtisnil v spomin, je kot iz kakšnega Fellinijevega filma: sredi zasneženega in s soncem obsijanega smučišča je stala pogrnjena miza, na njej pa domač kruh, kuhana šunka, hren, jota, zavitek, rdeče vino, vmes pa so bile potresene veje mačic, cvetoče rumene forzicije in roza japonske češnje. Skoraj nadrealistično in žal (skoraj) neponovljivo ... Lidija

Smo zanesljivi strateški partner slovenskim uporabnikom in pomemben regijski povezovalni člen za čezmejni prenos zemeljskega plina.

Demanti - RACA 2019

Trije možje v čolnu - da o Boženi sploh ne govorimo

Malce bom popravila Binco, ki je v svojih spominih zapisala, da so Boženo, po padcu z rafta v Sočo, reševali. To seveda niti približno ni res. Boženin element je voda, zato se vode ne boji oz. se je nikoli ni bala.

Takole. V raft smo sedli Uha, Nikola, jaz in mladi suhcani Marčič. Poleg, seveda vodnika rafta. Trije možje so neumorno debatirali o nakupih v Lipnici, in med dvema skalama jih je presenetila zožitev. Raft je potegnilo na skalo, in ker smo viseli navpično, me je piš vetra povlekel pod čoln. Pod čolnom me je kar nekaj časa »nabijalo« v skalo. Brez čelade ne preživiš. Potem me je Soča imela poln kufer in me je izvrgla z vso silo. Obrnila sem se na hrbet in odplavala mrtvaka v mirnejše vode. Uha je komentiral, da je mislil, da demonstri-

ram, kako se sam rešiš iz vode, mladi Marčič, ves zgrožen pa, da se me ni upal zadržati, ker bi še njega potegnili s seboj. Ko smo nadaljevali vožnjo, jaz seveda brez vesla, ki ga je odneslo nizvodo, so bili komentarji z brvi nad nami, da bi se tudi oni šli takega raftanja. Bil pa je pomemben nasvet vodiča, da če bi kdo padel s čolna, naj počaka in ne zganja panike, saj bo Soča naredila po svoje. V mojem primeru je.

Ekola, na koncu sem dobila od Korona v imenu SCJ kolajno, na kateri piše »premagala Kanin«. Kanina sicer ne, Sočo pa.

ZAHVALA!

Iskrena hvala vsem, ki ste nas podprli pri pripravi kandidature za organizacijo 68. zimskega srečanja Mednarodnega SCIJ, svetovnega prvenstva v Kranjski Gori 2021, hvala vsem, ki ste pomagali slovenski ekipi novinark in novinarjev smučarjev pri udeležbi na letošnjem svetovnem srečanju v Roza Hutorju in ne nazadnje iskrena hvala vsem, ki že leta sodelujete z nami pri organizaciji domačih smučarskih tekmovanjih tudi letošnjem v Kranjski Gori.

PRENAŠAMO ENERGIJO,
OHRANJAMO RAVNOVESJE.

KRANJSKA GORA

OBČINA
KRANJSKA GORA

hit alpinea
Kranjska Gora

I FEEL
SLOVENIA

Mestna občina
Ljubljana

Dolina Soče

BOVEC KOBARID TOLMIN

OBČINA BOVEC

Kanin

BOVEC SELLA NEVA

LUKA KOPER
Port of Koper

Pošta Slovenije

ELEKTRO MARIBOR d.d.

PETROL

KRKA

B/S/H/

BSH Hišni aparati d.o.o. Nazarje

GRAFKA
GRACER

STEYER

Hiša dišečega traminca

KLET BRDA

Družinski vinogradi

medex

žito

PODKRIZNIK
group